

Szeretetsirató

„A szeretet soha el nem múlik” (1Kor 13,8)

Örök szeretetre vágyunk, olyanra, amely átvészeli még a halált is, amely túlél bennünket. Ígéretünk van rá – mégpedig bibliai. A költők erről énekelnek, az irodalom halhatatlanjai is erről írnak. Mégis, mire megöregszünk, szemünk előtt sorjázik a tapasztalatok tömkelege, miszerint a szeretet bizony halandó. Nagyon is az. Még el sem mentek barátaink a minden élők útján, de már meghalt közöttünk a szeretet. Még az is, amit pedig a sírig vállalni gondoltunk. A legnagyobb baj, hogy szó nélkül, észrevétlenül is eltávozhat tőlünk életünknek ez a leglényegesebb tartozéka, és gyakran elgyászolatlanul maradnak öröknek hit szerelmek, „igazi” barátságok, családi kapcsolatok. Mert mire a koporsóba kerülnek ennek az érzésnek a „hozzátartozói”, felismerhetetlenül holtmervvé válhatnak azok is, amik pedig egykor életető, szívet megvidámító-megmelegítő történések voltak közöttünk. Akad siratnivalónk: talán nem is annyira elköltözött szerettünkért, mint az iránta érzett, idő előtt elpárolgott szeretettünkért csorognak olykor az illendő-ség könnyei.

Hallatlanul nagy ajándéka az életnek, ha velünk halhatnak meg szeretetkapcsolataink (és akkor hol vagyunk még a bibliai el nem múlótól?). Ha ezek a mély kötődések nem foszlanak szét egyre fokozódó önzésünk közonye, érdektelensége miatt, ha nem hül ki előbb a szívünk, mint a testünk. Ha barátságaink kibírják leépülésünket, lelki-fizikai széthullása-

inkat, azt, ami még nekünk is elviselhetetlenül nehéz: hogy darabokban halunk meg. De azt még valahogy csak túl lehet élni, hogy egyik másik szervünk felmondja a szolgálatot, azokra még kitalálhat az orvostudomány művi korrekciókat, de ha egy embert megromlott szeretet-tetek szaga lengi körül, az a legbiztosabban ölü méreg. Ez a fojtogató légkör változás nélkül beront, és megromt hívő és hitetlen házasságokat, egykor erőteljes és tápláló kapcsolatokat, munkatársi közösségeket.

„Tekintetek életük (és – mondhatnánk – szeretetük) végére, és kövesétek hitüket” (Zsid 13,7) – figyelmeztet az Írás. Hol és hogyan végződik bennünk és körülöttünk az, amit a korinthusi levél a legnagyobbknak nevez? (1Kor 13,13) A szeretet – jóllehet Istentől ered – mégis, ha ember-esemény, világrajövetelének helye, szülőmehé, dátuma és elhalálzási ideje van. Még siratói is talán. Jaj annak, aki körül sokasodnak a friss szeretet-hantok! De melyikünknek a lelkén nem száradnak gondatlanságból elkövetett szeretet-pusztulások?

A végelgyengülő test gondozása mindig több-emberes feladat. Nagyobb figyelmet érdemelnének a végelgyengülő szeretetek! Ne hamarodjunk el a halálukat! Gondozásunkkal, törődésünkkel, sebeket kötöző ápolásunkkal marasztaljuk őket legalább saját életünk végéig! Romjaiban is lehet értékelni azt, ami egykor csúcspontot döntött! Az a fenyegetettség, hogy meghalhat körülöttünk a szeretet, legyen fontosabb még az életünknel is! Mert ha erre nem figyelünk, még a krisztusnál is kínosabb halált halunk – akármilyen puha fekhelyen végezzük is be. A keresztre fe-

szítés szenvedése a legborzalmasabb bűnözőkivégzés volt ugyan, és a Mesternek gyótródva kellett végignéznie, hogyan huny ki a szeretet sokakban idő előtt, még a tanítványai-ban is. De álltak a kereszt tövébe néhányan, akikben ez az érzés túlélte a megszégyenítő kivégzést. Akik, amikor látszólag már semmit sem segíthettek, egy valamit mégis tettek: „halálisan” szerettek. Átmentették vérző szívük melegét az „elvégeztetett” utánra. Ez a szeretet soha el nem múlt. Még ha mulékonynak tűnt is, feltámadt, mert Isten volt benne. Ezért tudott még holtan is megelevenedni, és csodálatos szeretet-élesztési mintákban testet öltetni (például: Jézus és Péter a Tibériás-tengernél Jn 21).

A bibliai biztatás élteti bennünk azt a hitet, hogy halandó testünket halhatatlan szeretet járja át, és vesz lakozást benne, akár a fejlődés, akár a széthullás stádiumában vagyunk. Ne engedjük ezt eltávozni tőlünk! Marasztaljuk még az utolsó lehetetünkkel is!

Egy sötét álomrészlet képződik meg bennem. Meghalni készültem, amibe bele is nyugodtam, de az nagyon fájt, hogy előbb engedték el a kezem. Úgy éreztem, jogtalanul nagyot kaszált a halál: előbb vitte el (tőlem, belőlem) a szeretetet, s egy időre hátrahagyott engem. Ez a semmi nélkül maradás volt a legkínzóbb.

A halandóság programja belénk van írva. De testünk halála felülírható hitünkkel, a feltámadás reménységével. A fizikai pusztulás – akármilyen fájdalmas is – még csak-csak elfogadható, természetesnek mondható, viszont a szeretet korai elvesztése „természetellenes”. Mert az – Ígéret szerint – soha el nem múlik. Túl kell, hogy éljen bennünket, hogy velünk legyen láthatóan vagy láthatatlanul az utolsó percekig, és az örökkévalóságban. Földi létünkben a szeretet kézfelfoghatóságáról nem kell lemondani. Elégedjen meg a Halál azzal, ami az övé: ami halandó. De ne engedjük, hogy megromtsa, s martalékává tegye bennünk és körülöttünk azt is, ami Istentől való, ami el nem múló!

Vörös Éva

